

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc., a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobkyne: **M., S.**, so sídlom L. K., L., zastúpenej advokátom J. J. M., so sídlom K. X., B. proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Banskej Bystrici**, Lazovná ulica 63, Banská Bystrica o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/221/13039-82799/2010/990325-r zo dňa 23. augusta 2010, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/98/2010-52 zo dňa 4. marca 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 24S/98/2010-52 zo dňa 4. marca 2011, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného, Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, č. I/221/13039-82799/2010/990325-r zo dňa 23. augusta 2010, ktorým bol podľa § 48 ods. 5 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) potvrdený dodatočný platobný výmer Daňového úradu Lučenec č. 664/230/5680/10/Gol zo dňa 5. februára 2010, ktorým bol žalobkyni vyrubený rozdiel

dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) v sume 10 886,94 eura za zdaňovacie obdobie jún 2000 s odôvodnením, že sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi, zistenými v daňovom konaní, podľa ktorých žalobkyni nevznikol nárok na odpočet dane, pretože neboli splnené podmienky nároku na odpočet podľa § 20 ods. 1, 2 písm. a/ a ods. 3 v nadväznosti na § 15 ods. 2 písm. f/ zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon o DPH“).

Krajský súd v medziach žaloby podanej žalobkyňou preskúmal napadnuté rozhodnutie, prvostupňové rozhodnutie správcu dane ako aj konanie, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu sú v súlade so zákonom. V odôvodnení rozsudku konštatoval, že žalobkyňa si v zdaňovacom období jún 2000 uplatnila nárok na odpočet dane na vstupe z daňových dokladov (dodávateľských faktúr) od dodávateľa P. & J. T., S., Č. X., S., ktorými deklarovala dodávku stavebného materiálu na rekonštrukciu L. K., A. v L. a dodávku trubkového lešenia, ktoré správca dane neuznal z dôvodu, že žalobkyňa nepreukázala, že objekt, na rekonštrukciu ktorého mala prijať zdaniteľné plnenia, mala platne prenajatý, teda nepreukázala, že prijaté zdaniteľné plnenia použila na účely uskutočnenia zdaniteľných plnení, t. j. na rekonštrukciu L. K., A. Skutočnosť, že žalobkyňa nemala v čase vykonania deklarovaných prác predmetný objekt platne prenajatý, vyplýva z predloženej nájomnej zmluvy zo dňa 30. novembra 1999, ktorá bola podpísaná len jedným členom predstavenstva, čo spôsobilo jej neplatnosť. Posúdenie sporných zdaniteľných plnení vo vzťahu k nájomnej zmluve považoval krajský súd za súladné so zákonom. S námietkou žalobkyne ohľadne porušenia § 15 ods. 5 písm. d/ a e/ zákona č. 511/1992 Zb., že správca dane v priebehu výkonu daňovej kontroly vypočul štatutárneho zástupcu obchodnej spoločnosti E., S. bez účasti žalobkyne alebo jej právneho zástupcu a bez ich predchádzajúceho upovedomenia o tom, že bude uvedený svedok vypočutý, sa krajský súd vysporiadal konštatovaním, že konateľ spoločnosti E., S. nebol vypočutý ako svedok, a preto správca dane nemal povinnosť upovedomiť žalobkyňu o tomto ústnom pojednávaní, čím žalobkyni nebolo upreté právo v zmysle § 15 ods. 5 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb.. Krajský súd konštatoval, že zo spisového materiálu nevyplýva ani skutočnosť, že by žalobkyni nebolo umožnené nahliadnuť do spisu (teda aj do zápisnice z miestneho zisťovania) a rovnako ani skutočnosť, že by žalobkyňa o nahliadnutie do spisu správcu dane vôbec žiadala. Krajský súd v konaní správneho orgánu nezistil ani skutočnosti nasvedčujúce tomu, že žalobkyňa bola ukrátená na svojich právach vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole a k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jej vyjadrenia; naopak, z administratívneho spisu vyplýva, že

žalobkyni bola zaslaná výzva zo dňa 22. decembra 2009 na vyjadrenie sa k protokolu o opakovanej daňovej kontrole a súčasne aj výzva na jeho prerokovanie, na základe ktorej doručila správcovi dane svoje vyjadrenie zo dňa 31. decembra 2009 obsahujúce námietky ku skutočnostiam zisteným pri opakovanej daňovej kontrole, ako aj k spôsobu ich zistenia, s ktorými sa správca dane vysporiadal v dodatku k protokolu z opakovanej daňovej kontroly zo dňa 13. januára 2010, ktorý spolu s dodatkom bol so žalobkyňou prerokovaný dňa 26. januára 2010 v súlade s § 15 ods. 10 a nasl. zákona č. 511/1992 Zb.. Ohľadne námietky žalobkyne, týkajúcej sa nesprávne vyhodnoteného dôkazu – výpovede M. J. M., bývalého primátora Mesta Lučenec, krajský súd zhodnotil, že vykonaním tohto dôkazu v skutočnosti nebol zistený ani rozsah prác vykonaných na prenajatých nehnuteľnostiach, a ani to, či tieto práce boli vykonané dodávateľom uvedeným na faktúrach, a ani to, či boli žalobkyňou prijaté. Námietku žalobkyne, že nemôže niesť zodpovednosť za nesprávne vyhotovené faktúry tretieho subjektu, považoval krajský súd za nedôvodnú. V tejto súvislosti poukázal na dôkazné bremeno vyplývajúce žalobkyni z ustanovenia § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a objektívnej pravdy, ovládajúcich daňové konanie podľa § 29 ods. 1 a 2 zákona č. 511/1992 Zb.. Podľa názoru krajského súdu je úlohou daňovníka zabezpečiť si od svojho dodávateľa taký doklad, ktorý spĺňa náležitosti daňového dokladu podľa § 15 ods. 2 zákona o DPH, potrebného na uplatnenie nároku na odpočet tejto dane podľa § 20 ods. 3 zákona o DPH. V opačnom prípade mu zákon o DPH nedáva právo na uplatnenie nadmerného odpočtu. Z uvedených dôvodov krajský súd i tento žalobný dôvod vyhodnotil ako nespôsobilý napadnúť zákonnosť preskúmaného správneho rozhodnutia. Podľa názoru krajského súdu žalobkyňou namietané nedodržanie zákonného postupu neoznámením predĺženia lehoty na ukončenie daňovej kontroly, nespôsobililo nezákonnosť rozhodnutia; žalobkyňa v žalobe netvrdila, že táto nesprávnosť postupu mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Pokiaľ ide o žalobný dôvod odcudzenia dokumentácie, nemá podľa názoru krajského súdu spôsobilosť napadnúť zákonnosť rozhodnutia žalovaného, nakoľko daňová kontrola začala niekoľko mesiacov pred údajnou krádežou, a navyše zákon o DPH pre predmetné daňové konanie neoslobodzoval od dôkaznej povinnosti toho daňovníka, ktorému boli doklady odcudzené. Túto obranu žalobkyne preto považoval krajský súd za právne irelevantnú. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd v zmysle § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobkyni náhradu trov konania nepriznal pre neúspech v konaní.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. b/, c/, d/, e/, f/ a h/ OSP navrhujúc napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie, alternatívne ho zmeniť tak, že rozhodnutie

žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, považujúc napadnutý rozsudok za nesprávny. Namietala, že vo vzťahu k užívaniu a rekonštrukčným prácam na nehnuteľnostiach L. K., neplatnosť nájomnej zmluvy zo dňa 30. novembra 1999 nespôsobil žalobca, ale prenajímateľ tým, že za L. K., A. nepodpísali nájomnú zmluvu dvaja členovia predstavenstva, ale len jeden. Žalobkyňa v odvolaní uviedla, že o tomto nedostatku pri uzatváraní zmluvy nevedela a pri tomto právnom úkone konala v omyle, o ktorom nevedela a ktorý bol vyvolaný prenajímateľom. Ďalej žalobkyňa namietala, že možnosť daná jej vo výzve zo dňa 22. decembra 2009 na vyjadrenie sa k zisteniam vyplývajúcim z protokolu o výsledku opakovanej daňovej kontroly nepovažuje za konvalidovanie porušeného práva v priebehu daňovej kontroly byť prítomný pri výsluchu svedka – konateľa spoločnosti E., S. a jeho práva klásť tomuto svedkovi otázky. Podľa názoru žalobkyne krajský súd sa nesprávne vysporiadal s týmto porušením jej procesných práv, nakoľko vyjadrenie sa na výzvu k zisteniam, obsiahnutým v protokole o výsledku daňovej kontroly, nezohľadňuje právo žalobkyne tak, ako to majú na zreteli ustanovenia § 15 ods. 5 písm. d/ a e/ zákona č. 511/1992 Zb. Nemožno preto súhlasiť s názorom krajského súdu, že táto námietka k porušeniu práv žalobkyne nie je vo vzťahu k predmetu konania relevantná, keďže zistenia skutkového stavu získané opakovanou daňovou kontrolou sú odôvodňované v rozhodnutí žalovaného i vyššie uvedeným protizákonným úkonom porušujúcim zákonné právo žalobkyne. Žalobkyňa naďalej zotrvala na názore, že v obidvoch stupňoch daňového konania ako i v konaní súdnom bola príslušnými orgánmi nesprávne vyhodnotená výpoveď svedka M.. J. M.. Podľa názoru žalobkyne, z výpovede tohto svedka jednoznačne vyplynula vedomosť, že na objekte L. K. v roku 2000, t. j. počas jeho výkonu funkcie primátora Mesta Lučenec, rekonštrukčné stavebné práce vykonávala žalobkyňa. Z jeho výpovede vyplynulo, že rekonštrukčnými prácami bol dotknutý celý objekt L. K., avšak svedok nevedel odhadnúť hodnotu týchto uskutočnených prác. Ďalej žalobkyňa uviedla, že spochybňuje výsledky dokazovania vykonaného porovnaním hodnoty rekonštruovaných nehnuteľností vyplývajúce zo znaleckých posudkov vypracovaných so štvorročným časovým odstupom; zo znaleckého posudku č. X. vypracovaného pred začatím rekonštrukčných prác I.. A. V. vyplýva hodnota nehnuteľnosti vo výške 193 794,40 eura, pričom zo znaleckého posudku č. X. vypracovaného po ukončení rekonštrukčných prác I. P. H. vyplýva hodnota nehnuteľnosti vo výške 192 874,94 eura. Podľa žalobkyne vzájomné porovnanie týchto znaleckých posudkov neodráža objektívne existujúce skutočnosti z dôvodu, že v čase vypracovania neskoršieho znaleckého posudku žalobkyňa pre trvalejšie nezhody s novým vedením Mesta Lučenec už nehnuteľnosti L. K. fakticky neužívala. O tento majetok sa vlastníak objektu ani mesto nestarali a objekt po opustení žalobkyňou bol zasiahnutý

masívnou devastáciou majúcou vplyv na jeho rýchle znehodnocovanie. Taktiež namietala, že správne orgány ani krajský súd pri rozhodovaní vo veci nebrali zreteľ na dôkaznú núdzu, v ktorej sa žalobkyňa ocitla po tom, ako jej bola dňa 1. februára 2001 po vlámaní sa do objektu L. K. odcudzená účtovná dokumentácia súvisiaca s jej podnikateľskou činnosťou. Aj napriek uvedenému, podľa žalobkyne, pri dôslednom dodržaní zásad daňového konania (§ 2 ods. 3 zákona o správe daní) zo strany žalovaného, ako i pri dôslednom rešpektovaní všetkých zákonných práv žalobkyne zo strany žalovaného v priebehu opakovanej daňovej kontroly (žalobkyňa poukazuje na nezákonný postup pri vypočutí svedka – štatutárneho zástupcu spoločnosti E., S. porušením § 15 ods. 5 písm. d/ a e/ zákona č. 511/1992 Zb.), by takto získané skutkové zistenia a ich objektívne vyhodnotenie s vysokou pravdepodobnosťou viedli k iným záverom, než k akým dospel žalovaný a pri odôvodňovaní svojho rozsudku aj krajský súd.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Zotrval na odôvodnení žalobou napadnutého rozhodnutia ako aj na svojom stanovisku vyplývajúcom z vyjadrenia k žalobe.

Podľa § 10 ods. 1 vety prvej zákona č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky a Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky podľa predpisov účinných do 31. decembra 2011 sú finančným riaditeľstvom podľa tohto zákona.

Podľa § 107 ods. 4 O. s. p. ak po začatí konania zanikne právnická osoba, súd pokračuje v konaní s jej právnym nástupcom, a ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

Účinnosťou zákona č. 333/2011 Z. z. pôvodne žalované Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky zaniklo, pričom jeho právnym nástupcom je Finančné riaditeľstvo SR, na základe čoho Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní pokračoval s právnym nástupcom pôvodného žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne

päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyně nie je možné priznať úspech.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že v konaniach vedených pod sp. zn. 2Sžf/25/2011 a sp. zn. 5Sžf/25/2011 boli na tomto súde prejednané a rozhodnuté obdobné veci, týkajúce sa tých istých účastníkov konania ako v prejednávanej veci, predmetom ktorých bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/221/13039-82797/2010/990325-r zo dňa 23. augusta 2010, ktorým bol podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov potvrdený dodatočný platobný výmer Daňového úradu Lučenec č. 664/230/5864/10/Gol zo dňa 8. februára 2010, ktorým bol žalobkyni vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 200 003 Sk (6 638,88 eura) za zdaňovacie obdobie apríl 2000 (sp. zn. 2Sžf/25/2011), a rozhodnutia žalovaného č. I/221/13039-82798/2010/990325-r zo dňa 23. augusta 2010, ako aj dodatočného platobného výmeru Daňového úradu Lučenec č. 664/230/5865/10/Gol zo dňa 8. februára 2010, ktorým bol žalobkyni vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 13 246,03 eura za zdaňovacie obdobie máj 2000 (sp. zn. 5Sžf/25/2011). Krajský súd v Banskej Bystrici v konaniach vedených pod sp. zn. 24S/96/2010-51 a sp. zn. 24S/97/2010-52 žaloby o preskúmanie zákonnosti vyššie uvedených rozhodnutí žalovaného zamietol rozsudkami zo dňa 4. marca 2011. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe odvolania žalobcu rozsudkami zo dňa 14. decembra 2011, sp. zn. 2Sžf/25/2011 a zo dňa 27. októbra 2011, sp. zn. 5Sžf/25/2011, predmetné rozsudky krajského súdu v Banskej Bystrici potvrdil.

Podľa § 250ja ods. 7 OSP ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.

Vychádzajúc z vyššie citovaného ustanovenia § 250ja ods. 7 OSP najvyšší súd odôvodňuje predmetnú vec poukazom na odôvodnenie rozhodnutia sp. zn. 2Sžf/25/2011 zo dňa 14. decembra 2011.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 2 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 15 ods. 1 prvé dve vety zákona č. 511/1992 Zb. daňovou kontrolou zamestnanec správcu dane zisťuje alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane

alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

Podľa § 15 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len „kontrolovaný daňový subjekt“), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo:

- a) na predloženie služobného preukazu zamestnancom správcu dane a písomného poverenia zamestnanca správcu dane na výkon daňovej kontroly,
- b) byť prítomný na rokovaní so svojimi zamestnancami,
- c) predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety,
- d) nahliadnuť do zápisnice z miestneho zisťovania vykonaného u iného daňového subjektu v súvislosti s daňovou kontrolou vykonávanou u kontrolovaného daňového subjektu,
- e) klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní,
- f) vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jeho vyjadrenia k nim,
- g) nahliadnuť do zapožičaných dokladov u správcu dane v jeho obvyklej úradnej dobe.

Podľa § 15 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane tieto povinnosti:

- a) umožniť poverenému zamestnancovi správcu dane vykonať daňovú kontrolu,
- b) zabezpečiť vhodné miesto a podmienky na vykonanie daňovej kontroly,
- c) poskytovať požadované informácie sám alebo ním určenou osobou,
- d) predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme alebo v technickej forme vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia,
- e) predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety,
- f) umožňovať vstup do sídla kontrolovaného daňového subjektu a do jeho prevádzkových priestorov a umožňovať rokovanie s jeho zamestnancom,
- g) zapožičať doklady a iné veci mimo sídla alebo prevádzkových priestorov kontrolovaného daňového subjektu alebo poskytnúť výpisy, prípadne kópie (§ 14 ods. 3).

Z ustanovení § 29 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. vyplýva, že dokazovanie vedie správca dane, ktorý vedie daňové konanie, pričom dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 30 ods. 3 v spojení s § 30 ods. 6 a 7 zákona č. 511/1992 Zb. rozhodnutie obsahuje odôvodnenie, ak tak ustanovuje tento zákon. V odôvodnení sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, na základe ktorých sa rozhodovalo.

Podľa § 6 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o účtovníctve“) účtovná jednotka je povinná doložiť účtovné prípady účtovnými dokladmi. Účtovanie účtovných prípadov v účtovných knihách vykoná účtovná jednotka účtovným zápisom iba na základe účtovných dokladov.

Podľa § 7 ods. 1 zákona o účtovníctve účtovná jednotka je povinná účtovať tak, aby účtovná závierka poskytovala verný a pravdivý obraz o skutočnostiach, ktoré sú predmetom účtovníctva, a o finančnej situácii účtovnej jednotky.

Podľa § 15 ods. 2 zákona o DPH daňový doklad musí obsahovať:

a) obchodné meno, sídlo alebo trvalý pobyt, miesto podnikania, daňové identifikačné číslo platiteľa, ktorý uskutočňuje zdaniteľné plnenie,

- b) obchodné meno, sídlo alebo trvalý pobyt, miesto podnikanie, daňové identifikačné číslo platiteľa, v ktorého prospech sa zdaniteľné plnenie uskutočňuje,
- c) poradové číslo daňového dokladu,
- d) dátum uskutočnenia zdaniteľného plnenia,
- e) dátum vyhotovenia daňového dokladu,
- f) názov, množstvo tovaru alebo rozsah zdaniteľného plnenia,
- g) výšku ceny bez dane,
- h) sadzbu dane,
- ch) výšku dane celkom.

Podľa § 15 ods. 4 zákona o DPH, ak súčasťou zdaniteľného plnenia je tovar alebo služba s rôznymi sadzbami dane, prípadne zdaniteľné plnenie oslobodené od dane, musí sa v daňovom doklade uviesť výška ceny bez dane a výška dane celkom oddelene podľa ustanovených sadzieb dane, prípadne výška ceny zdaniteľného plnenia oslobodeného od dane. Daň sa zaokrúhľuje pre jednotlivé sadzby dane.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o DPH platiteľ má nárok na odpočet dane pri prijatých zdaniteľných plneniach, ak sú prijaté na účely uskutočňovania svojich zdaniteľných plnení, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o DPH platiteľ má nárok na odpočet dane ak:

- a) sa zdaniteľné plnenie uskutočnilo (§ 13),
- b) daň na vstupe zaúčtoval,
- c) daň zaplatil platiteľovi, ktorý uskutočnil zdaniteľné plnenie,
- d) má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad, ktoré vyhotovil platiteľ a doklad o zaplatení dane, pričom dokladom o zaplatení dane v prípade, že daň na vstupe je 200 000 Sk a viac, je len doklad o bezhotovostnej platbe uskutočňujúcej prostredníctvom banky alebo doklad o platbe na pošte poštovou poukážkou.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o DPH platiteľ uplatňuje nárok na odpočet dane v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie, v ktorom sú splnené podmienky uvedené v odseku 2 písm. a/ a c/ a ku dňu podania daňového priznania má daň na vstupe zaúčtovanú, má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad a doklad o zaplatení dane.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) mal z obsahu administratívneho spisu za preukázané, že žalobkyňou uvádzaná dobromyseľnosť v užívaní nehnuteľností L. K. na základe nájomnej zmluvy uzavretej medzi ňou a akciovou spoločnosťou L. K., A. zo dňa 30. novembra 1999, je spochybniteľná, resp. nepreukázaná bez akýchkoľvek pochyb, a to od počiatku, po podpísaní zmluvy. O nedobromyseľnosti žalobkyne vo vzťahu k predmetnej nájomnej zmluve svedčí predovšetkým výpoveď bývalého predsedu predstavenstva L. K., A., I. P. K.. Na ústnom pojednávaní konanom dňa 9. septembra 2009 tento svedok správcovi dane do zápisnice uviedol, že vyššie uvedenú nájomnú zmluvu zo dňa 30. novembra 1999 on ako predseda predstavenstva nepodpísal, pretože žiadal zmluvu doplniť o niektoré body obmedzujúce žalobkyňu v nakladaní s predmetom nájmu, napr. zákaz prenajímať nehnuteľnosti tretej osobe alebo zapracovať do zmluvy podmienku schválenia zamýšľaných rekonštrukčných prác predstavenstvom prenajímateľa. Čo sa týka predsedu predstavenstva, tento podpísal nájomnú zmluvu až dňa 24. júla 2001 po doplnení uvádzaných požiadaviek.

Predtlač mien a funkcií konateľov podpisujúcich strán sa nachádza pod záverečnými ustanoveniami nájomnej zmluvy spolu s dátumom podpisu zmluvy na tej istej strane zmluvy. Za žalobkyňu podpísal spornú nájomnú zmluvu konateľ spoločnosti J. N., pričom na mieste kde má byť podpis prenajímateľa sú na zmluve uvedené dve mená s uvedením ich funkcie. Na predloženej nájomnej zmluve na strane prenajímateľa, však pri predtlačí mena a funkcie predsedu predstavenstva L. K., A. chýba jeho podpis. Vzhľadom k tomu, že pred podpisom nájomnej zmluvy prebiehali rokovania, počas ktorých museli byť rokujúcim stranám známe výhrady predsedu predstavenstva L. K. k obsahu zmluvy a je vysoký predpoklad, že tieto výhrady boli známe konateľovi žalobkyne, nie je možné bez akýchkoľvek pochybností prijať záver, že v roku 2000 bola žalobkyňa v užívaní nehnuteľností prenajatých kúpeľov dobromyseľná. Najvyšší súd poukazuje aj na to, že tvrdeniu žalobkyne nesvedčí ani zápis v príslušnom obchodnom registri o spôsobe konania v mene akciovej spoločnosti L. K., A., podľa ktorého v mene spoločnosti konajú a podpisujú vždy najmenej dvaja členovia predstavenstva. Zápis spôsobu konania obchodnej spoločnosti v obchodnom registri je súčasťou obsahu verejnej listiny, ktorá slúži verejnosti, tretím osobám na overenie relevantných informácií, potrebných pri vstupe s týmito obchodnými spoločnosťami do právnych vzťahov. V záujme predchádzania právnej neistote a v záujme uzatvárania jasných a korektných zmlúv, je povinnosťou každej zmluvnej strany dbať na to, aby sa pri úprave zmlúv odstránilo všetko, čo by mohlo viesť k vzniku rozporov (§ 43 Občianskeho zákonníka), to zahŕňa i povinnosť overiť si

informácie a skutočnosti ohľadne svojho obchodného partnera. Inak sa, napr. aj v podnikateľskej sfére, následky nedostatočnej pozornosti pri vstupe do právnych vzťahov s inými právnymi subjektmi prejavia vo forme znášania väčšieho podnikateľského rizika, ktoré samozrejme zahŕňa aj následky vyplývajúce zo správnych konaní vedených v súvislosti s podnikateľskou činnosťou tej ktorej zmluvnej strany. Žalobkyňa teda v čase podpisu nájomnej zmluvy dňa 30. novembra 1999 mala a mohla vedieť, akým účinným a zaväzujúcim spôsobom jej zmluvný partner – L. K., A., koná.

Na platnosť zmluvy o prenájme nebytového priestoru vyžaduje zákon č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších predpisov písomnú formu (§ 3 ods. 3 a 4). Nedostatok podpisu konajúcej osoby, v prípade obchodnej spoločnosti nedostatok podpisov členov štatutárneho orgánu spoločnosti podľa spôsobu uvedeného v obchodnom registri, spôsobuje neplatnosť takéhoto právneho úkonu pre nedostatok formy (§ 40 Občianskeho zákonníka). Nakoľko sa jedná o nedodržanie písomnej formy vyžadovanej zákonom, má tento nedostatok zmluvy za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu. S prihliadnutím na vedomý nedostatok prejavu vôle nepripojením podpisu predsedu predstavenstva prenajímateľa možno konštatovať, že sa jedná o ničotný právny úkon, ku ktorého uzavretiu vôbec nedošlo. V prípade absolútnej neplatnosti právny úkon sa podľa súdnej praxe za absolútne neplatný nevyhlasuje, ale sa naň hľadí tak, ako keby nebol vôbec urobený a jeho neplatnosť pôsobí voči každému. Na absolútnu neplatnosť súd alebo iný štátny orgán prihliada z úradnej povinnosti, bez toho, aby sa jej neplatnosti dotknutá osoba dovoľavala. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a okolnosti uzavretia spornej nájomnej zmluvy a na vedomosť žalobkyne o nesúhlase predsedu predstavenstva L. K. s obsahom spornej zmluvy, nemožno ju považovať za platne uzavretú. Žalobkyňa, ako druhá zmluvná strana, vedela o neakceptovaní zmluvného návrhu a prenajímateľ s úmyslom neuzavrieť navrhovanú zmluvu nedoplnil podpis predsedu predstavenstva, preto možno uvedenú zmluvu považovať za absolútne neplatnú (§ 40 Občianskeho zákonníka) resp. za neuzavretú, a nie za relatívne neplatnú. V tomto ohľade je vyhodnotenie správcu dane, že žalobkyňa k dodávateľským daňovým dokladom nepredložila nájomnú zmluvu správne, pretože vo vzájomnej súvislosti výsledkov ďalšieho dokazovania vzal do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane (§ 2 ods. 6 v spojení s § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb.). Na margo skúmania platnosti nájomnej zmluvy najvyšší súd konštatuje, že vo vzťahu k splneniu zákonných hmotnoprávnych podmienok na vznik nároku na nadmerný odpočet DPH podľa § 20 zákona o DPH, je riešenie tejto otázky irelevantné. Základnou podmienkou, ak zákon neustanovuje

inak, na vznik nároku na nadmerný odpočet podľa § 20 ods. 1 veta prvá zákona o DPH je, aby platiteľ zdaniteľné plnenia prijímal na uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení. Samozrejme nesmie byť spochybnené, resp. nepreukázateľné, uskutočnenie zdaniteľných plnení, a to za súčasného splnenia formálnych nárokov kladených zákonom na daňové doklady a kumulatívnych podmienok stanovených v § 20 ods. 2 zákona o DPH.

Skúmanie účelu prijímania zdaniteľných plnení platcom DPH je prvoradé a podstatné, pričom prijímanie takýchto plnení na základe neplatného právneho úkonu nemá vplyv na vznik nároku na odpočet DPH. Neplatnosť právneho úkonu by bola významnou skutočnosťou v prípade, ak by si obchodní partneri navzájom vrátili vzájomné plnenia, čo by bolo podkladom na vykonanie opravy základu dane podľa § 18 zákona o DPH.

Obdobný výklad pri skúmaní podmienok na určenie daňovej povinnosti na dani z príjmu vyplýva i z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 241/07-44 z 18. septembra 2008, v zmysle ktorého, podľa hmotnoprávnej úpravy dane z príjmov v posudzovanom zdaňovacom období platnosť alebo neplatnosť zmluvy (právneho úkonu) z pohľadu súkromnoprávneho nemala vplyv na skutočnosť, či výdavky realizované na jej základe sú alebo nie sú daňovými výdavkami.

Najvyššiemu súdu z listinných dôkazov obsiahnutých v administratívnom spise žalovaného nevyplývajú žiadne dôkazy a skutočnosti, ktoré by preukazovali, že by žalobkyňa mala v súvislosti s užívaním prenajatých nehnuteľností v úmysle prijímať zdaniteľné plnenia na uskutočnenie jej vlastných zdaniteľných plnení, teda realizovať tam podnikateľskú činnosť.

Predovšetkým žiadne listinné dôkazy nenasvedčujú tomu, že by žalobkyňa realizovala prípravu a kroky potrebné na zahájenie, prípadne činnosti spojené s rekonštrukciou a plynofikáciou prenajatých nehnuteľností. Správcovi dane nepredložila dôležité súvisiace listinné dôkazy, akými by nesporne boli štúdia na podnikateľský zámer využitia prenajatých L. K., projektová dokumentácia na realizáciu rekonštrukcie alebo plynofikácie objektov, stavebný denník, súpis vykonaných stavebných prác, protokoly o vykonaných prácach a odovzdaní objednaného diela a podobne. Absencia takýchto dôkazov nasvedčuje tomu, že žalobkyňa zrejme nemala v úmysle v predmetných objektoch uskutočňovať svoje zdaniteľné plnenia.

Hodnovernosti žalobkyňou deklarovanych zdaniteľnych plnení a jej tvrdeniam neprispieva ani skutočnosť, že od Mesta Lučenec za účelom zmluvne dohodnutej kompenzácie nájomného s vynaloženými nákladmi na rekonštrukciu prenajatých nehnuteľností predložila požiadavku na vyplatenie 527 730,46 eura, pričom suma vyplývajúca z predložených faktúr dosahovala výšku 59 542,64 eura. Navyše z predložených daňových dokladov prenajímateľ nevedel zistiť, a to konštatoval po posúdení v rámci daňovej kontroly i správca dane, kto daný doklad vystavil, schválil, podpísal. Doklady neboli opatrené pečiatkou dodávateľa, doklady boli vystavené výlučne na dodávku stavebného materiálu s 23 % DPH, neobsahujú súpis vykonaných prác, doklady za dodávky stavebného materiálu sú bez dodacích listov, nie je možné skontrolovať, kto materiál dodal, prevzal, kde, kedy a ako bol v rekonštruovaných nehnuteľnostiach zabudovaný.

Z listinného dôkazu predloženého Mestom Lučenec - úradného záznamu k posúdeniu účelne vynaložených nákladov na zhodnotenie nehnuteľnosti L. K. zo dňa 16. februára 2001 vyplýva, že pri kontrole realizovaných stavebných prác sa so zástupcami mesta na základe požiadavky žalobcu stretol konateľ spoločnosti P. & J. T., S., P. B., ktorý však nemal kľúče od kontrolovaných objektov a potrebné informácie nevedel poskytnúť. Uvedený, t. č. už bývalý konateľ spoločnosti P. & J. T., S., do zápisnice správcovi dane dňa 26. apríla 2004 uviedol, že si nepamätá, resp. nevie, akými stavebnými strojmi sa ním ako subdodávateľom žalobkyne, resp. vykonávateľom stavebných prác, realizovala rekonštrukcia a ohľadne zabezpečenia potrebných strojov uviedol, že tieto na miesto stavebných prác zabezpečovala žalobkyňa, ktorá ich mala prenajaté. Uvedené tvrdenie nekorešponduje s tvrdením žalobkyne, ktorá na otázky zabezpečenia strojov potrebných k realizácii stavebných prác dňa 15. júla 2009 správcovi dane do zápisnice odpovedala, že si nepamätá, od koho mali stroje prenajaté. Nie len tieto dôkazy a súvislosti, ale aj mnohé iné, podrobne rozobraté v žalobu napadnutom rozhodnutí žalovaného, svedčia o nedôveryhodnosti žalobkyňou deklarovanych prijatých zdaniteľnych plnení ako i o nevieryhodnosti predložených daňových dokladov.

K námietke žalobkyne ohľadne nezabezpečenia jej účasti správcom dane pri výsluchu svedka - konateľa spoločnosti E., S., N. K., najvyšší súd uvádza, že vzhľadom na skutočnosť, že účelom výsluchu bolo podanie vysvetlenia k dokladmi podloženým zisteniam a k informácii poskytnutej Mestom L., ktoré bolo objednávateľom prác vykonaných spoločnosťou E., S., sa účasť žalobkyne nejaví ako nevyhnutná na zabezpečenie jej práv, pričom možnosť jej oboznámenia sa s obsahom dôkazu formou

nahliadnutia do spisu, čo žalobkyňa nevyužila, prípadne jej vyjadrenie sa k zisteniam správcu dane, na to postačuje. Vo svetle dosiaľ vykonaného dokazovania sa prítomnosť žalobkyne na výsluchu tohto svedka nejaví ako okolnosť, ktorá by mohla zásadným spôsobom zvrátiť výsledky dokazovania, obzvlášť kladením otázok konateľovi spoločnosti, s ktorou žalobkyňa nebola v žiadnom zmluvnom ani obdobnom vzťahu. Výsluch uvedeného svedka mal len dotvoriť celkový obraz o realizovanej plynofikácii prenajatého objektu, ktorej realizovanie žalobkyňa na rozdiel od vypočutého svedka nevedela žiadnymi dôkazmi preukázať. Výsledky výsluchu uvedeného svedka korešpondovali s ostatnými súvisiacimi podpornými dôkazmi, ako napr. stavebné povolenie na stavbu „L. K. - prívod plynu“ vydané v roku 1999, kolaudačné rozhodnutie č. F-2000/01715 zo dňa 6. septembra 2000 vydané na stavebníka S., Š., O. L., faktúra vystavená Mestu Lučenec spoločnosťou E., S. za vykonané výkopové a zásypové práce súvisiace s uvedenou plynofikáciou. Vykonanie výkopových a zásypových prác žalobkyňou nepotvrdilo ani Mesto Lučenec, ani predseda predstavenstva L. K., A., I. P. K., o ktorého výsluchu boli žalobkyňa i jej právny zástupca vopred informovaní. Svoje právo účasti na výsluchu a možnosť klásť svedkovi otázky nevyužili. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd neoznámene termínu výsluchu svedka N. K. žalobkyňu nevyhodnotil ako závažné porušenie jej procesných práv vyplývajúcich z § 15 ods. 5 písm. d/ a e/ zákona č. 511/1992 Zb. a to i s prihliadnutím na skutočnosť, že správca dane v rámci výkonu opakovanej daňovej kontroly mal snahu realizovať žalobkyňou navrhované dôkazy (napr. predvolaním svedka P. B.). Správca dane sa vysporiadal s námietkami žalobkyne predloženými k protokolu o výsledku opakovanej daňovej kontroly a uviedol ich v dodatku k tomuto protokolu, ako i v prvostupňovom rozhodnutí správcu dane. Vo vzťahu k výpovedi svedka M. J. M. najvyšší súd konštatuje, že táto bola prvostupňovým aj druhostupňovým správnym orgánom, ako i krajským súdom vyhodnotená správne bez zaujatosti v neprospech žalobkyne a v súlade so zásadami logiky, pričom ani odpovede uvedeného svedka na otázky žalobkyne počas výsluchu nedávajú jednoznačnú odpoveď na nezodpovedané otázky, či žalobkyňa v kontrolovanom zdaňovacom období vykonávala rekonštrukčné práce na sporných objektoch a v akom rozsahu. Vykonanie dôkazov znaleckými posudkami vypracovanými z dôvodu ohodnotenia prenajatých nehnuteľností pred ich rekonštrukciou a po rekonštrukcii dvoma odlišnými znalcami bolo pre účely preukázania tvrdení žalobkyne realizované správcom dane práve na návrh žalobkyne. Skutočnosť, že zistenia z nich vyplývajúce nie sú v súlade s očakávaním žalobkyne o preukázaní ňou uvádzanej výšky zhodnotenia predmetného majetku, nie je dôvodom, aby na ne správca dane pri hodnotení všetkých vykonaných dôkazov v ich vzájomnej súvislosti neprihliadal. V tejto súvislosti nemožno prisvedčiť argumentácii

žalobkyne o nadmernej opotrebovanosti a nadmernom zdevastovaní posudzovaných objektov, nakoľko v priebehu troch rokov od žalobkyňou deklarovanej rekonštrukcie objektov (investícia v sume cca 15 mil. Sk), by sa na ohodnotení nehnuteľností musela prejaviti, čo však zo znaleckého posudku z roku 2003 nevyplýva, ba naopak, vyplýva z neho celkovo nižšia hodnota predmetu ocenenia ako pred začatím rekonštrukcie.

K žalobkyňou namietanej dôkaznej núde, v ktorej sa žalobkyňa ocitla po odcudzení jej účtovnej dokumentácie z dôvodu vlámania do objektu L. K. dňa 1. februára 2001, žalovaný zaujal procesne akceptovateľné stanovisko. Žalobkyňa preukazovala odcudzenie účtovnej dokumentácie potvrdením Okresného oddelenia PZ Lučenec zo dňa 1. februára 2001 o krádeži vlámaním do budovy L. K. Z tohto dokladu, ani z inej listiny vyšetrovacieho úkonu orgánov činných v trestnom konaní, nevyplýva žiaden popis a špecifikácia odcudzených vecí a dokumentácie.

Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa v priebehu prvej a ani opakovanej daňovej kontroly nepredložila daňové doklady spĺňajúce formálne náležitosti podľa zákona o DPH a nimi deklarované prijaté zdaniteľné plnenia nepreukázala inými hodnovernými dôkazmi, správca dane v súlade s jeho povinnosťou vyplývajúcou mu z § 15 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb., t. j. povinnosťou preveriti a zistiť skutočnosti rozhodujúce pre oprávnenie uplatneného nároku na nadmerný odpočet DPH za kontrolované zdaňovacie obdobie, v spojení so zásadou materiálnej pravdy a voľného hodnotenia dôkazov podľa § 29 ods. 1, 2 a ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb., realizoval ďalšie dokazovanie, ktoré však tvrdenia žalobkyne nepotvrdilo. V tomto ohľade nemožno žalobkyňou uvádzané odcudzenie účtovnej dokumentácie považovať za liberačný dôvod pre účely akceptovania ním predložených neúplných a v zmysle zákona o účtovníctve neakceptovateľných daňových dokladov.

Najvyšší súd v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobkyne uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny

podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s jeho dôvodmi (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, keďže žalobkyňa nebola v odvolacom konaní úspešná a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. februára 2012

JUDr. Jaroslava Fúrová, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská